

AMARI

ÉS A
MÁGUSOK JÁTÉKA

B. B. ALSTON

Amari Peters meggyőződése, hogy az első nyara junior ügynökként gyerekjáték lesz.

Azonban ahogy átokkal sújtott bátyja, Quinton egyre rosszabbul lesz, és a mágusok között eluralkodik a káosz, Amari azt sem tudja, hova kapja a fejét. Így hát amikor a titokzatos Mágusszövetség fontos pozíciót ajánl fel neki, visszautasítja. Így is bőven van min aggódnia!

Ezzel viszont akaratlanul is életre hívja a Nagy Játszmát, egy versenyt, ahol eldől, ki határozza meg a mágusnépség jövőjét. A Nagy Játszma egyszerre rejtélyes és halálos, de ha Amari győz, megmentheti a testvérét. Ezért nincs más választása: csatlakozik, és reméli, nem veszít el mindent.

B. B. ALSTON debütáló

könyve, az Amari és a sötét erők első helyezést ért el a Kids' Indie Nexten és megnyerte a Barnes & Noble legelső Children's and YA Book Awardját, valamint a New York Times és független könyvkiadók bestsellere is lett. Amikor a szerző nem ír, valószínűleg éppen túl sok édességet eszik, vagy azt fedezi fel, merre is vezetnek a vidéki utak.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.bbalston.com

www.facebook.com/delfinkonyveksorozat

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Az első rész rajongói végre megkapják a lehetőséget, hogy ismét elmerülhessenek ennek a csodákkal és feszültségekkel egyformán teli mágikus világnak az örömeiben és meglepetéseiben.”

Storygraph

„Amari biztosan kedvenc lesz Harry Potter és Percy Jackson rajongóinál... Kiemelkedő YA fantasy, ami pillanatok alatt rajongótábort fog kreálni, és ami után a gyerekek alig fogják várni a folytatást.” School Library Journal

„A meglepetések áradata és a történet folyása soha, egyetlen percre sem lassul le ebben a varázslatos, lenyűgöző világban, aminek a hősnője is elbűvölő. Amari világában szeretnék élni, és végignézni, ahogy megmenti azt (vagy hogy ő jöjjön ide, és mentse meg a mi világunkat)!” Amazon

„Imádom ezt a regényt, a karaktereket és a történetet. Végtelen lehetőség rejlik benne újabb és újabb kalandokra, és sosem tudod, mi fog történni a következő oldalon. Egyetlen unalmas percet sem hagy neked. Az előző részt is imádtam, és nagyon várom a következőt.” Goodreads

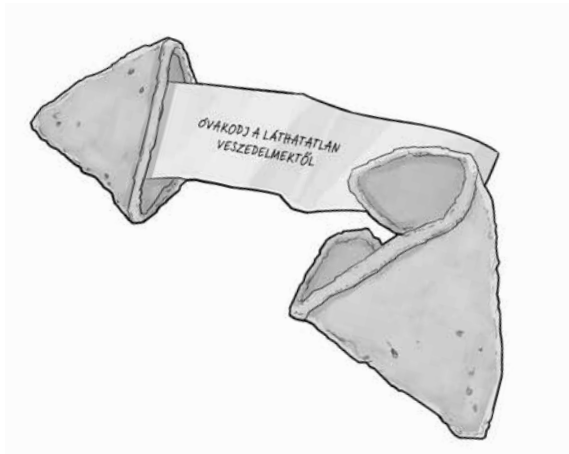
AMARI

ÉS A
MÁGUSOK JÁTÉKA

— részlet —

1

DIZÁJNER BUTIKOK, LUXUSBOLTOK ÉS EGY FLANCOS GALÉRIA mellett elsuhanva végigfutok a járdán. Elöttem pár háztömbnyire fekszik a Whitman Előkészítő Akadémia hatalmas, belvárosi campusa. A főépület csupa üveg külseje csak úgy csillog a reggeli napfényben, miközben kocsik hosszú sora tekereg az előtte álló, méretes szökőkút körül, hogy kitegyék a diákokat, akik – velem ellentétben – még talán majd be is érnek az első órára a nyolc tizenöt-kor felszólaló, késést jelző csengő előtt.

Akár elkések, akár nem, nekem is éppen az iskola felé kéne vennem az irányt.

Ehelyett azonban megállok egy kis, lepukkant bódé előtt, ami úgy néz ki, mintha úgy suvasztották volna be két nagyobb és sokkal szemrevalóbb épület közé. A hom-

lokkatán lévő, kifakult táblán a *Marco Mini-Martja* felirat áll.

Pár pillanatra megállok, hogy lélegzethez jussak, majd előveszem a telefonomat, hogy újra meghallgassam a hangüzenetet.

Hangüzenet Elsie-től

„Gyere el Marcóhoz iskola előtt! Vészhelyzet!”

Ha van valami, amit megtanultam Elsie Rodriguezzról első, osztálytársakként eltöltött évünk alatt, akkor az az, hogy igencsak hajlamos túlozni. Amikor én mondom azt, hogy vészhelyzet van, jobb, ha elhiszed, hogy tényleg valami egetrengető dolog történt. Elsie azonban már más történet – az ő használatában az a szó, hogy „vészhelyzet”, könnyűszerrel jelenthet mindössze annyit, hogy a futár késik a legújabb tudományos projektjéhez szükséges robotalkatrészekkel.

Így vagy úgy, legjobb barátoknak lenni azt jelenti, hogy az ember mindig ott van a másiknak, történjen bármi – akkor is, ha emiatt búcsút mondhatok a kitüntetésnek, amiért egész évben egyetlen napot sem hiányoztam, és nem is késtem. Amit, szeretném megjegyezni, már pénteken ki kellett volna érdemelnem, csakhogy muszáj volt pótolnunk egy napot a januári hősünet miatt.

Belépek az üzletbe. Már kívülről sem éppen bizalomgerjesztő, a belseje azonban még rosszabb. A helyiségben félhomály uralkodik – a lámpák éppen csak annyi fénnel szolgálnak, hogy látni lehessen, hol pattogott le a festék a falakról. Ennek *elméletileg* egy üdítőket és nassolnivalókat árusító kisboltnak kellene lennie, de akármit kézbe vettem, annak a szavatossága már rég lejárt. Van egy

olyan sanda gyanúm, hogy az üdítős hűtő soha nem is működött.

És azt említettem, hogy a boltban mindig halvány záptojásszag terjeng? Mármint *mindig*.

Az orromat ráncolva elsietek a cukorkás polc mellett. Előttek valami szegény fickó rettentő csalódottan szemléli a csipszskínálatot. *Teljesen átérzem, uram*. Eliszkolok mellette, és a kassza felé veszem az irányt.

A pult mögött egy nagydarab, kopasz testépítő áll *Az izomerő a menő* feliratú pólóban. Közeledésemet látva összehúzza a szemét.

Viszonzom a gesztust. Hirtelen rikító vörös szőrpamacsok jelennek meg a fején és a nyakán, az állkapcsából pedig két ívelt agyar áll ki.

Aztán pislogok egyet, mire ismét embernek néz ki. Ez az előnye a drágább álcabűbájoknak – még az én Lászon Tisztán szemcseppem is csak egy pár pillanatig működik, mielőtt a bűbáj ismét működésbe lépne. Ez biztos Vivi LaBoom Hétköznapi Városi Álca kollekciójából való.

– Használhatnám a mosdót? – kérdezem udvariasan, miután megköszörültem a torkomat.

A fickó vaskos karját keresztbe téve pillant le rám.

– És ugyan miért kéne megengednem? – morogja.

– Ugyan már, Pöttöm – vigyorgok a szememet forgatva. – Már így is késésben vagyok a suliból.

Pöttöm ajka lassan mosolyra húzódik, majd zengő hangon felkacag.

– Semmi „Szia”... Semmi „Milyen napod van?”... Csak „Add oda a kulcsot”.

– Légyszi-légyszi?

– Rendben, rendben. Embertársam kedvéért bármit.

Közelebb hajolok hozzá, és hangomat lehalkítva, suttogva megjegyzem:

– Csak, hogy tudd, általában nem nevezzük egymást embernek.

Pöttöm megvakarja kopasz fejét, miközben zavartan csillogó szeme egy pillanatra élénksárgára vált, majd vissza is veszi korábbi színét.

– De miért nem? Hiszen emberek vagytok, nem?

Bólintok.

– Egyszerűen csak... feltételezzük, hogy mindenki, akivel találkozunk, ember, úgyhogy nincs sok értelme külön kihangsúlyozni.

Pöttöm válla drámaian előrebukik.

– Olyan sok mindent észben kell tartani ahhoz, hogy be tudjak illeszkedni az emberek világába.

Bátorítón megpaskolom a karját.

– Majd belejössz.

Pöttöm bólint, majd benyúl a pult alá. Felé nyújtom a kezemet, mire ő meg a tenyerembe ejti a mosdó kulcsát.

– Már elnézést! – A fickó, akit az előbb láttam, kilép a csipszes állvány mögül. – Pár perce érdeklődtem a mosdó felől, és azt mondta, hogy elromlott.

Pöttöm összehúzza a szemöldökét.

– *Magának* elromlott. Neki tökéletesen működik. Van még kérdés?

A fickó úgy fest, mint aki éppen készül vitába szállni vele, de aztán Pöttöm elereszt egy vadállatias morgást, ami hallatán, úgy tűnik, meggondolja magát.

– Légy óvatos! – mondja nekem Pöttöm halkán. – Az ott úgy fest, mint egy Őrszem.

Az ajkamba harapok. Az Őrszemek olyan emberek, akik meg vannak győződve róla, hogy más is rejtőzik a világban, mint amit a pusztá szemükkel látnak. Véleményük szerint létezik egy hatalmas, világszintű összeesküvés, aminek célja palástolni azt a tényt, hogy a mítoszokból

és legendákból ismert természetfeletti lények valódiak, és titkon köztünk járnak.

Ezeknek a fickóknak vannak weboldalaik meg chat-szobáik meg tagjaik szerte mindenfelé. Igyekeznek olyan nyomokat találni, amivel majd bizonyíthatják a világnak, hogy igazuk van. Valószínűleg ez az oka annak, hogy Mr. Őrszem egy olyan kisboltban tölti az idejét, ami valójában nem is *igazán* bolt.

A legtöbben azt hiszik, hogy az Őrszemek csak összeesküvés-elmélet hívók, és nem sok figyelmet szentelnek nekik. Én viszont tulajdonképpen kénytelen vagyok komolyan venni őket – nemcsak azért, mert igazuk van, hanem mert tagja vagyok egy szervezetnek, a Természetfeletti Ügyek Hivatalának, aminek eltökélt szándéka megakadályozni, hogy az a bizonyíték, amit az Őrszemek olyan elszántan keresnek, napvilágot lásson.

Ahogy az várható is, amikor hátrapillantok a vállam felett, látom, hogy az Őrszem engem figyel. A telefonja után kutatva kapkodva feltúrja a zsebeit – aztán van po-fája elkezdni videóra venni minket!

– El tudnád terelni a figyelmét? – suttogom Pöttömnek.

Barátom elvigyorodik, és kilép a pult mögül.

– Na, ez *nagyon* jól megy. – Széttárja karját, és elkiáltja magát: – Gratulálok, uram! Ön nyert!

A fickó összehúzza a szemöldökét, ahogy Pöttöm a vállá köré kanyarítja vaskos karját, és a pult felé kezdi terelgetni őt.

– D-de én nem vettem részt semmiféle játékban... – Szegény fickó vadul forgatja a fejét, próbálva megtalálni engem, én azonban mostanra már az édességes polc mögé bukva sietek a bolt hátuljában található mosdó felé.

Az ajtóra ragasztott, hatalmas *Nem működik*-táblára fittyet hányva beillesztem a kulcsot a zárba. Aztán vetek még egy pillantást a hátam mögé, hogy megbizonyosodjak róla, tiszta a terep.

Az Őrszem a homlokát ráncolva pillant fel Pöttömre.

– Azt mondja, hogy nyertem... egy felmosóvödröt?

– Egy minőségi felmosóvödröt – feleli Pöttöm. – Számtalanszor volt már használva, és sosem ereszt.

Elvigyorodom, és elfordítom az ajtógombot.

Az igazi Marco-üzlet, amely emögött az ajtó mögött rejtőzik, nem egyszerűen egy másfajta bolt, hanem egy egészen más világ. Marco Minőségi Édességei csakis a város természetfeletti lakossága előtt áll nyitva – ami azt jelenti, hogy itt nincs szükség sem álruhára, sem álcabűbájokra –, és itt lehet kapni egész Atlanta legjobb mágikus ínycsikkeit. TejturMidászt, ami aranyszínűre színezi a fogadat, Csillagpor-gácsát, amitől halványan ragyog a bőröd, és még a Világ Legjobb Rossz Kávéját is, aminek olyan borzalmas az íze, hogy attól egy szempillantás alatt felélénkül az ember. Ahogy belépek, az orromat édes illatok töltik meg, mire rögvest jókedvem lesz.

A fejemet gondosan lehajtva, hogy átférjek a szárnyuk alatt, átküzdöm magamat pár hárpia között. Egy szakácsapokát viselő, magas jeti köszönésképp szó szerint odavakkant nekem a pult mögül, mire intek neki.

– Szia, Marco! – Azonban ez úgy eltereli a figyelmemet, hogy majdnem keresztülesen egy mumuson, aki kampós orrát gőgösen a magasba emelve motyog valamit a „bárdolatlan emberekről”, mielőtt arrébb cammogna.

Az egyik asztalnál megpillantom Elsie-t egy másik hivatali lány, Julia Farsight társaságában, aki félárbócon lévő szemhéja miatt mindig álmosnak tűnik. Odasietek hozzájuk.

– Oké – mondom, ahogy becsusszanok a velük szemben lévő ülésre. – Mi olyan fontos, ami miatt még sulis előtt találkozoznunk kellett itt?

Elsie összehúzza a szemöldökét.

– Nem hiszem, hogy a *fontos* szót használtam volna.

– Szó szerint azt mondtad, hogy vészhelyzet.

– Nem – jelenti ki. – Azt mondtam, hogy „kész helyzet”. – Ajka komisz vigyorra húzódik. – Mármint micso-da „kész helyzet” vár itt rád!

Julia kuncog.

– *Els...* erre most rá fog menni a tökéletes jelenléti statisztikáért járó oklevelem. És tudod, hogy anyu milyen sokat ad az ilyenekre. Már ki is választotta a helyét a falon.

– Ne aggódj! – mondja. – Maci hozza az apja tartalék teleportálóját, hogy egy pillanat alatt a suliban tudjunk lenni. Amennyiben rajta vagyunk a buszon, amikor az elindul a Georgia Akváriumba, Mr. Ames ki fog minket pipálni.

– Szabad az iskolába teleportálni? – kérdezem. – Csak mert én egész évben a városi busszal jártam.

– A *szabad* talán kicsit erős kifejezés – mondja Elsie.

– Amennyire én tudom, *hivatalosan* nincs megtiltva... – teszi hozzá Julia énekelve.

Felszisszenek.

– Már nagyon várom, hogy holnap elkezdődjön a nyári tábor, úgyhogy talán próbáljuk meg addig is nem kirúgatni magunkat a Hivatalból, rendben?

Elsie erre mindössze csak mosolyog, majd nekiáll nyomkodni a telefonját.

– Képesek lennének kirúgni valakit, akiről ilyen cikkeket írnak? – Megfordítja a telefonját, és megmutatja a találatokat a nevemre az éterneten – ami az internet a természetfeletti világ számára fenntartott, védett része. – Mindegyik *hízelgő* cikk.

– Még a *Jobb Törpék és Kertek* is írt rólad – mondja Julia. – Lakik egy törpekolónia a birtokunkon, és kész küzdelem rávenni őket, hogy a virágokon kívül bármiről is beszéljenek, úgyhogy ez aztán tényleg nagy szó. Kész híresség vagy.

– Igen – bólogat Elsie. – Nézz csak körül!

Nem kell megtennem, mert tudom, hogy igaza van. A cukrászdában lévő természetfeletti lények azóta muto-
gatnak és bámulnak, amióta csak leültem. Páran, vettem észre, még le is fotóztak, és a képek, biztos vagyok benne, hogy fel fognak kerülni az Eurghmthilthmsphlthmra – röviden Eurgh –, a természetfeletti világ legkedveltebb közösségi média oldalára.

De azért kezembe veszem Elsie telefonját, és rákattintok az első linkre.

AMARI PETERS: A JÓ MÁGUS?

**A sokat vitatott kamasz idén nyáron
visszatér a Hivatalba**

A mágusok két dologról ismertek: elképesztő mágiaszintjükről és arról, hogy hosszú idő óta a világ legnagyobb gonosztevőiként tartják őket számon. Mindennek ellenére egy tizenhárom éves lány éppen arra készül, hogy bebizonyítsa: a mágusoknak nem kell feltétlenül gonosznak lenniük. Egyszer már meg is mentette a világot, aminek nyomán világszerte számos rajongót szerzett magának. Ám még ez sem akadályozta meg kritikusait abban, hogy megkérdőjelezzék valódi szándékait. Mi egyebet érhetne el ez a csodálatos lány a jó ügy érdekében? Egy dolog biztos: az egész természetfeletti világ rajta tartja a szemét!

A „gonosztevők” szót olvasva a homlokom ráncba szalad. Valahányszor csak szóba kerülnek a mágusok, a természetfeletti világnak továbbra is az Éjfvérek – Vlagyimir és Moreau – jut először eszébe, méghozzá jó okkal. Nemcsak, hogy azok ketten kezdték az Ősi Háborút, de Moreau még túl is élte azt, hogy aztán het-száz éven keresztül borzalmas bűntetteket kövessen el – egészen tavaly nyárig, amikor is elárulta őt a mágustanonca, Dylan Van Helsing. Valaki, akit a barátomnak *hittem*. Dylannek sikerült ellopnia egy nagy hatalmú varázskönyvet Moreau számára, ám végül a mentora ellen fordult, és megtartotta azt magának. Felajánlotta, hogy helyette megtesz engem az új társának, de én visszautasítottam. A varázserőnk egymásnak feszült, és nyertem. Éppen csak.

Bár az egész ügyet titkosították, a történetek mégis valahogy kiszivárogtak, mire a természetfeletti média kérdezősködni kezdett. Így hát a Hivatal végül nyilvánosságra hozta a küzdelmünkről készült felvételt, a természetfeletti világ pedig szemtanúja lehetett annak, ahogy egy mágus úgy dönt, *nem* lesz gonosztevő. A videó rögvest futótűzként kezdett terjedni az éterneten. Még mémek is születtek, amik páncélban ábrázoltak engem, ahogy a kezemet a magasba emelve éppen leszólítom a villámot.

Visszaadom Elsie-nek a telefonját.

– Egyetlen felkapott videótól még nem lesz híresség az ember.

Elsie felhúzza az egyik szemöldökét.

– Csekkoltad mostanában, hány követőd van?

Előveszem a telefonomat, megnyitom az Instagramot, és rámutatok a huszonhárom követőmre – akik közül ketten itt ülnek velem ennél az asztalnál.

– Ez nem túl lenyűgöző.

Elsie csak a szemét forgatja, majd leteszi a saját telefonját az asztalra.

– Tudod, hogy mire értettem. – Megnyitja az Eurprofilomat.

@Amari_Peters

1,73 millió követő

– Nem tudtam, hogy *ilyen* sok követőd van – mondja Julia. – Még igazolva is van a profilod.

– A Számúzzék Az Összes Mágus-oldalnak kétszer ennyi követője van – szól egy mufurc hang a vállam fölött.

Ugh. Maci.

A srác onnan kapta a becenevét, hogy ő a legmagasabb diák az iskolánkban, és mellette ő a legnagyobb szemétláda is. Ezen felül a negyedik, és egyetlen nyolcadikos tagja a sulink Termés Klubjának – ami a TERMÉSZetfeletti klub rövidítése. Azoknak a Hivatalhoz tartozó gyerekeknek alakult, akik tudnak a természetfeletti világ létezéséről. Rengeteg általános- és középiskolában van ilyen klub – sokszor még a diákkézikönyvben is benne van. Szerencsénkre azoknak a gyerekeknek, akik nem tagjai a Hivatalnak, semmi kedvük feladni a lyukasórájukat egy termések után elnevezett klub kedvéért... ahol még csak nem is ehetnek az emlegetett termésekből.

– Maci... – csóválja Julia az ujját. – Légy kedves!

Maci leveti magát mellém, ügyelve rá, hogy olyan meszszire húzódjon tőlem, amennyire csak lehet. Bármennyire is kezdte elfogadni a természetfeletti világ az elmúlt év folyamán a mágusokat, még mindig akadnak olyanok, akik mindörökké utálni fognak azért, mert én is mágus vagyok, akárcsak az Éjfvérek. Nem számít, hogy mit teszek.

– Mind itt vagyunk – morogja Maci. – Miért hívtad össze ezt a hülye gyűlést?

Elsie vet Maci felé egy szúrós pillantást, majd kihúzza magát ültében.

– *Nos...* csak szerettem volna elmondani, hogy nagyon élveztem a Whitman Termés Klubjának elnöke lenni. És arra gondoltam, összeülhetnénk így négyen még egyszer utoljára, mielőtt elmegyünk a táborba. Mindannyiótoknak hoztam ajándékot!

Julia összecsapja a kezét.

– Imádom az ajándékokat!

Még Maci is felélénkül kissé.

Én azonban pontosan tudom, mit is jelent, amikor Elsie szeme így csillog – sántikál valamiben.

– Mit műveltél?

Elsie int egyet Marcónak, mire négy tányér indul meg lebegve az asztalunk felé.

– Rendeltem magunknak szerencsesütit. *Igaziakat.*

Tátott szájjal figyelem, ahogy a tányérok óvatosan le szállnak az asztalra négyünk előtt.

– De ezek nemcsak felfedik a jövődet, hanem a *jövő hónapig* a pénztárcádat is kiürítik.

Elsie bólint.

– Csakis azért, mert olyan bonyolult elkészíteni őket. A tésztába bele kell gyúrni egy sikeres jóslatnál használt teafüvet, közben a szobában ott kell lennie egy bűvös nyolcas golyónak, a csillagoknak megfelelően kell állnia, a tűzhelynek, amiben kisütik, az elmúlt egy évben legalább három látomással kellett szolgálnia... és ezek csak azok a feltételek, amikre emlékszem. Gyakorlatilag az összes pénzem ráment, amit a tudományos vásáron nyertem, de akkor is úgy gondolom, hogy ti srácok megérdemlitek.

Julia elvigyorodik, majd kettéroppantja a sajátját, kihúz belőle egy apró papírdarabot, és leteszi az asztalra. Azon nem áll semmi. De aztán becsukja a szemét, suttogva mond valamit, majd bekap egy darab sütit.

Hirtelen vörös betűk jelennek meg a papíron.

– Mit mond? – kérdezi Elsie.

Julia felemeli a cetlit, hogy mind lássuk.

A szomszéd füve nem mindig zöldebb.

– Azt kérdeztem a sütitől, hogy átmenjek-e egy másik részlegre idén nyáron – mondja Julia. – Azt hiszem, jobban teszem, ha a Holtak Részlegén maradok. Médiumként *valóban* jól illek oda.

Emlékszem, amikor tavaly Julia felment a színpadra az Üdvözlő Ceremónián, hogy megérintse a Kristálygömböt – látszólag arra számított a legkevésbé, hogy majd azt a képességet kapja, hogy tudjon beszélni a szellemekkel. De a Kristálygömb már csak ilyen fura: az ember sosem tudhatja, hogy melyik készségéből válik majd valamilyen természetfeletti képesség. Lehet az valami teljesen nyilvánvaló, mint ahogy az én szuperkreatív legjobb barátnőmből is zseniális feltalálót csinált, vagy valami olyasmi, amire az ember soha nem is gondolt.

Az én esetemben a Kristálygömb azt a varázserőt ébresztette fel, ami egész életemben ott szunnyadt bennem. Csakhogy az embereknek nem lenne szabad varázserővel bírniuk *mielőtt* bekerülnek a Hivatalba. A tagok majd csak az üdvözlő ünnepségen kapnak egy kis, 10 százalékos dózist, ami éppen annyira elég, hogy mindannyiunknak adjon egy természetfeletti képességet. Azonban minekutána én akkor már rendelkeztem varázserővel (még hozzá sokkal – mármint 100 százalékos mágiaszinttel), kineveztek

mágusnak. A mágusok pedig képesek a varázserejük segítségével szinte már lehetetlennek tűnő dolgokat véghez vinni.

Ez persze nem kifejezetten jól sült el, a Hivatal vezetősége pedig teljesen kikészült – néhányan még azt is felvetették, hogy töröljék az emlékeimet, vagy dugjanak be egy laborba, hogy tanulmányozhassanak. Szerencsére azonban kaptam egy esélyt, hogy bizonyíthassak.

Maci a következő, aki megpróbálkozik a sütiével. A homloka ráncba szalad, amikor a papírkáján a következő felirat jelenik meg:

A valódi ellenség néha a tükörből néz vissza ránk.

Karját keresztbe teszi, és elfordítja a tekintetét. Esélytelen, hogy elmondja nekünk, mit is kérdezt.

Őt Elsie követi, és már tudom is, hogy mit fog kérdezni. Elsie vérsárkány – csakhogy még sohasem volt képes teljesen átváltozni. A legtöbb, ami eddig összejött neki, hogy párszor sikerült tüzet okádnia. A könyvei és a sárkányszakértő örökbefogadó anyukája nyomán mindössze csak annyit tud, hogy az első átváltozáshoz egy rettentő nagy bátorságot igénylő tett szükséges. Mint a fajtájának utolsó tagját, tudom, hogy ez nagyon zavarja őt.

Legjobb barátnőm becsukja a szemét, majd a szájába helyezi a sütit. Visszatartja lélegzetét, ahogy a betűk elkezdenek kirajzolódni a papíron.

Kemény munkádnak meglesz az eredménye.

A csaj olyan hangosan kiált fel, hogy a hely összes vendége összeressen.

– Ez most azt jelenti... – kezdem.

– Szerintem igen! – Ajka ragyogó mosolyra húzódik. – Idén nyáron talán sikerül rendesen sárkánnyá változnom! *Végre*. Persze a sütiknek csak az esetek hetven százalékában van igaza, de máris annnyival jobban érzem magam.

– Ez nagyszerű! – mondom. – Nagyon örülök a sikerednek.

Én jövök! Kettétöröm a saját sütimet. Igazán csak egyetlen kérdés van, amire szeretnék választ kapni.

Tavaly nyáron csakis azért csatlakoztam a Hivatalhoz, hogy megtudjam, mi történt a bátyámmal, Quintonnal, akinek nyoma veszett, és aki ügynökként éveken keresztül küzdött a természetfeletti bűnözők ellen. Végül sikerült megtalálnom őt, de csak azután, hogy Moreau egy olyan borzalmas átokkal sújtotta, amiből Quinton a mai napig nem tért magához.

Először könnyű volt hinni, hogy majd jobban lesz. Hogy most már bármelyik nap hazatérhet hozzám és anyuhoz, és minden visszatér a régi kerékvágásba. Erre azonban sosem került sor, és mostanra minden egyes nappal kicsit nehezebb lett kapaszkodnom a reménybe. Quinton az utóbbi két hónapot Ausztráliában, Sydneyben töltötte, ahol az átoktörők kísérleti kezeléseknak vetették alá, de még ők sem tudtak rajta segíteni.

Képtelen vagyok eldönteni, hogy feltegyem-e ezt a kérdést. Mert mi van, ha a válasz nem? Képes lennék elviselni?

Még azelőtt kibukik belőlem a kérdés, hogy inamba szállna a bátorságom.

– Fel fog valaha is ébredni a bátyám?

Mielőtt még megehetném a sütit, Elsie megragadja a kezemet.

– Bocsi, két dolog. Nem teheted fel hangosan a kérdé-
sedet. És, öhm... a kérdésnek rólad kell szólnia ahhoz,
hogyműködjön a dolog.

– Ó – mondom elképedve. Nem tudom, mi
egyebet kérdezhetnék. Úgyhogy ezen elmerengve beka-
pom a sütit. Aztán egy pár másodperccel később megrán-
tom a vállamat, és megkérdem: *Van valami fontos dolog,
amiről tudnom kéne?*

Az asztalnál ülők lélegzete elakad, mire lepillantok
a kapott jóslatomra.

Óvakodj a láthatatlan veszedelmektől!

2

A MIKOR VÉGRE BEÉRÜNK A WHITMAN AKADÉMIÁRA, ELSIE-VEL az oldalsó parkoló felé vesszük az irányt, csakúgy mint az összes többi diák, akik jelentkeztek Mr. Ames híres a-tanév-utolsó-napja tanulmányi kirándulására. Ami furcsának hangzik, de a Whitman Akadémia büszke arra, hogy náluk minden nap tényleges tanítás folyik, úgyhogy választhattunk, hogy vagy elmegyünk a Georgia Akváriumba, vagy zsinórban az *ötödik* nap is bejelentkezünk az iskola színháztermébe, hogy végighallgassuk, amint Mrs. Laurel drámai felolvasást tart különböző Shakespeare-darabokból.

Akár hiszitek, akár nem, nem volt könnyű a választás. A tanárnő mindent annyira túljátszik, hogy az ő előadásában még a *Rómeó és Júlia* is vígjátéknak tűnik.

Elsie megbök a könyökével.

– Még mindig a szerencsesütid miatt aggódsz?

– Ennyire látszik? – kérdezem.

– Az aurád nagyon sárga – bólint Elsie.

Az auraolvasás a vérsárkány-lét egy hasznos kis velejárója. A különböző érzelmek különböző színeket árasztanak magukból, úgynevezett aurát, amit Elsie lát. Hiába vagyok már egy éve a barátja, néha még mindig megfedkezem erről a képességéről.

– Ti mind tanácsot kaptatok – mondom. – Én viszont figyelmeztetést.

Valami élesen villan a felettünk gyülekező, sötét felhők közt, felfelé vonva a figyelmemet. A gondolataim egy fél pillanatra visszakalandoznak a Dylannel vívott csatámhoz. A varázserőmnek hála képes vagyok illúziókat teremteni, úgyhogy még mindig nem értem, hogyan tudtam valódi villámokat idézni, hogy legyőzhessem.

– Talán ezek a „veszedelmek” csak olyan megszokott dolgok, amikkel a junior ügynökök minden nyáron szembenéznek – mondja Elsie. – Mindenki tudja, hogy a Természetfeletti Nyomozások a legveszélyesebb szakterület az egész Hivatalban. Szó szerint rosszfiúkkal fogsz küzdeni.

– Igazad lehet – mondom. – De mit jelenthet az, hogy *láthatatlan* veszedelmek?

Elsie szemöldöke összeszalad, és látom rajta, hogy éppen ezerrel pörög az a génusz agya, hogy valami bátorítót tudjon mondani. Végül aztán megvonja a vállát.

– Bármikor is döntsön úgy az a veszedelem, hogy felüti a fejét, úgyis egy csomó másik ügynök lesz körülötted. Úgyhogy ne aggódj, rendben?

– De...

Vííííí!

Mr. Ames sípjának hangjára az összes gyerek befogja a fülét, de a biológianárunk ezt mintha észre sem venné.

– Kilenc óra! Mindenki fel a buszra!

Maci előretolakodik mellettünk.

– El az útból! Utat a nyolcadikosnak!

Elsie-vel sarkon fordulunk, és követjük őt a busz ajtajához, ahol Mr. Ames ellenőrzi, hogy mindenki megvan-e.

– Miért lógatja az orrát, Ms. Peters? – kérdezi Mr. Ames. – A mai nap az izgalmaké!

Nyelek egyet.

– Tudom, csak...

BUMM! A mennydörgés hangjára összerezzenek, majd a következő pillanatban hirtelen zuhogni kezd az eső.

Elsie-vel felsietünk a busz lépcsőin, majd keresünk magunknak helyet hátrafelé. Az ablakon át látom, ahogy a többiek tolongva igyekeznek feljutni.

– Oké, szóval nem azt mondom, hogy a jóslatodnak igaza van – mondja Elsie aggódalmas hangon. – De azt azért beismerem, hogy ettől a vihartól kiráz a hideg.

Az ajkamba harapok, majd az eső függönyén át felpillantok a fekete fellegekre. Az ég valahogy fenyegetőnek tűnik – nem, inkább annak *érződik* –, mint a vihar abban a rémisztő filmben, amit egyszer régen Quintonnal néztünk, közvetlen azelőtt, hogy megjelent volna az a láncfűrész-kező pasas.

Talán csak túlgondolom ezt az egészet.

Húsz percnyi idegeskedés után aztán végre történik valami, ami eltereli a figyelmemet arról a bugyuta szerencsesütitről: Elsie ásít egyet.

Ami talán nem tűnik olyan nagy dolognak, de ez az oka annak, hogy most teljesen mozdulatlanul, egyetlen

pisszenés nélkül ülök itt. Két teljes hónap után ma végre-
valahára meg fogom nyerni a fogadásunkat.

Talán.

Az a helyzet, hogy Elsie mostanra már párszor a *köze-
lébe* került annak, hogy elbóbiskoljon. Ilyenkor ásít egy
nagyot, a szeme pedig lassan lecsukódik. De ez az a pont,
ahol mindig elfogy a szerencsém – ilyenkor hajt bele
a busz egy kátyúba, mire Elsie felriad, vagy szólal meg
valaki telefonja, vagy kezdenek az előttünk ülők olyan
újabb, kiabálva lefolytatott vitába, amit senki sem len-
ne képes átaludni, akinek van füle. Legutóbb arról folyt
a vita, hogy ki nyerne szkanderben, egy vízköpő vagy
a világ legerősebb embere. Ki a franc talál ki ilyeneket?

Amúgy is, egyértelmű, hogy a vízköpő nyerne – egy-
szerűen csak kővé változtatná a karját, majd addig vihoga-
na teli torokból, amíg valaki ki nem jelenti, hogy a meccs
döntetlen. A vízköpők hírhedt tréfamesterek, akik imád-
nak régi épületeken rejtőzni és pofákat vágni az emberek
háta mögött.

Ezúttal azonban, amikor Elsie szeme lecsukódik, úgy is
marad. És amikor a busz pár másodperccel később meg-
inog, Elsie hortyogó feje pedig a vállamra bukik, nem ál-
lom meg, hogy el ne vigyorodjak. Ez olyan tökéletes lesz
– még annál a képnél is jobb, amit ő készített rólam pár
hónappal ezelőtt, amikor elszundikáltam egy iskolagyű-
lés közben. A fejem előrebukott, a szám nyitva... a mai
napig nem tudom, hogy csinálta. Esküszöm, hogy éppen
csak egy pillanatra hunytam le a szememet.

Aznap később, ebédnél fogadtott rá velem, hogy úgy-
sem tudok visszavágni. Elfogadtam a kihívást, sőt, még
emeltem is a tétet: a vesztes képe felkerül a győztes Eurg-
profiljára, épp időben a #SzundinKapva kihíváshoz.

Óvatosan kihúzom a telefonomat a zsebemből, majd beállítom a tökéletes szelfihez. Megvárom, amíg Elsie egy hangos horkantás közepére ér, aztán a tőlem telhető leg-hülyébb arcot vágom, és már kattintanám is a képet...

– FANTASZTIKUS! – kiáltja váratlanul Mr. Ames, amint talpra ugrik. A busz bevesz egy éles kanyart, mire a tanár úr úgy megbotlik, hogy kénytelen belekapaszkodni az egyik ülés támlájába, hogy ne essen el. Nem hiszem, hogy valaha is láttam volna őt ilyen vidámnak. Úgy vigyorg, mintha éppen most nyerte volna meg a lottót, vagy valami ilyesmi.

Elsie szeme felpattan, majd abban a pillanatban, hogy meglátja a telefont, széles mosoly terül szét az arcán.

– Csak nem éppen most sikerült visszavágnod?

– Majdnem – nyögök fel. – A kedvenc biosztanárod megmentett.

Mr. Ames, tekintetét egyesével végighordozva a diákokon, végigsiet az ülések közt. Abban a pillanatban, hogy megtalál minket, leguggol, és odatartja a telefonját Elsie-nek.

– Nagyszerű hírek, Ms. Rodriguez! Felvették! A dékán éppen most továbbította az e-mailt.

Elsie-nek először halvány gőze sincs, hogy miről van szó. Aztán elkerekedik a szeme.

– Várjon, úgy érti, hogy Oxfordba?

– Úgy bizony! – mondja Mr. Ames. – Remekül sikerült a felvételi, úgyhogy felajánlottak neked egy helyet a kimagaslóan tehetséges gyerekeknek fenntartott szakirányú képzésükben. Az egész világ legragyogóbb elméivel fogsz együtt tanulni!

Elsie csak bámul.

– Valóban természettudományt és matematikát fogok tanulni az Oxfordi Egyetemen... Angliában?

Mr. Ames lelkesen bólogat.

– A hetedikből egyenesen Oxfordba! Olyan büszke vagyok rád. Micsoda teljesítmény!

Elsie felsikkant, majd felém fordul, mire én igyekszem megvillantani felé a legragyogóbb mosolyomat – komolyan igyekszem. Ő a legokosabb ember, akit csak ismerek, azonban bármennyire is örülök a sikerének, nem tudok megszabadulni attól az épp most rám telepedő érzéstől, hogy el fogom veszíteni a legjobb barátomat. Az elmúlt tanév a Whitman Akadémián volt életem eddigi legjobbja. Leginkább azért, mert volt kivel megosztanom.

Elsie mosolya elhalványodik, ahogy ismét Mr. Ames felé fordul.

A tanár szipogni kezd, majd leveszi a szemüvegét, hogy megtörölje a szemét.

– Maga sír? – kérdezi Elsie megszeppenve.

– Csak olyan jó volt tanítani téged – mondja Mr. Ames.

– Te vagy a valaha volt legokosabb diákom. – Egyszer csak felém néz. – A barátja nagyszerű dolgokat fog véghez vinni, nem igaz, Ms. Peters?

– Igen – bólintok. – Nagyszerű dolgokat.

Mr. Ames talpra áll, megvillant Elsie irányába még egy széles vigyort, majd elindul vissza a helyére.

Igyekszem továbbra is mosolyogni, de nem vagyok benne biztos, milyenre sikeredik. Egyre csak az jár a fejemben, hogy mit jelenthet számunkra az, ha Elsie elmegy. Vajon egyáltalán barátok maradunk?

Elsie idegesen matat a kezével, és eltelik egy hosszú pillanat, mire ismét a szemembe néz.

– Oké, szóval mi jár valójában a fejedben?

– Örülök a sikerednek – mondom gyorsan. – Te is olyan zsenikölyök leszel, akit a hírekben mutogatnak, mert már kamaszként lediplomázott. Aztán majd kész,

és ritka betegségeket gyógyítasz meg, vagy világszerte elejét veszed az éhínségeknek, vagy ilyesmi.

Elsie vet felém egy szűrős pillantást.

– Légy őszinte, Amari! A kék aura a boldogság ellentéte. A tiéd pedig *nagyon* kék.

Megrántom a vállamat.

– Csak jó lett volna, ha elmondod. Még csak azt sem tudtam, hogy jelentkezél. – Mármint, persze, sokat panaszkodott róla, hogy túl könnyű számára a tananyag. És igen, korábban említette is, hogy talán átugrik egyik osztályt. De mégis hány tizenhárom éves jelentkezik egyetemre?

– Tudom – mondja. – De, most őszintén, nem is vettem komolyan a dolgot. Csakis azért csináltam végig a felvételi vizsgát, mert Mr. Ames nem hagyta annyiban. Nem gondoltam, hogy van esélyem. Páran abban a programban, mit tudom én, nyolc- vagy kilencéves korukban kerültek be. Elég okos vagyok, de...

– Elég okos? – bukik ki belőlem. – Elsie, te *zseniális* vagy, és ezt te is tudod.

Az arca rózsaszín pírt vesz fel, és elvigyorodik.

– Oké, talán egy kicsit.

Nevetni kezdek, de aztán eszembe jut valami más.

– Várj csak, ha Angliába költözöl, akkor az azt jelenti, hogy jövőre a londoni Hivatal nyári táborába mész?

Kinyitja a száját, hogy nemet mondjon, de aztán becsukja.

– Erre igazából nem is gondoltam...

A busz hirtelen olyan hevesen kezd rázkódni, hogy még az ablakok is beleremegnek, engem meg fel-le dobál az ülésen. Riadt kiáltások kórusa hangzik fel.

Az ablak felé fordulok, hogy lássam, mégis mi folyik, de az teljesen bepárásodott.

Ezen a ponton hallgat el minden – az ablakok nem rázkódnak tovább, és a busz utasai sem kiabálnak többé.

– Els, mi történik? – kérdezem felé fordulva, aztán elakad a lélegzetem.

Elsie teljesen mozdulatlan, a teste pár centivel az ülés fölött lebeg. Az arcára kiült, zavart kifejezés egy hajszálnyi sem változik. Még csak nem is pislog. Hosszú, fekete lófarka pedig mozdulatlanul lebeg a feje felett. Szinte már olyan, mintha egy Elsie-ről készült képet bámulnék, nem pedig őt magát – mintha valaki megnyomta volna a STOP gombot.

Finoman megbököm Elsie-t, remélve, hogy ezzel talán kibillentem abból, ami éppen történik vele, de olyan, mintha az egyik próbababát fogdosnám a plázában. Egyáltalán nem reagál az érintésemre – teljesen mozdulatlan.

Nem, nem, nem. Ez így nincs rendjén. Vadul kalimpáló szívvel talpra kecmergek, és segítség után kutatva körbepillantok a buszon.

Azonban nem csak Elsie járt így – *senki sem* mozdul. Az előttünk ülő srácok is megfagytak, még a tagjaik is teljesen össze vannak gabalyodva. A folyosó túloldalán egy lány a levegőben lebeg, a szeme tágra nyílván, karjával a telefonja után nyúl, amit pont nem ér el. Az alkarommal letörlök némi párát az ablakról, mire a szívem kihagy egy ütemet. Még az esőcseppek is megdermedtek.

Olyan, mintha teljesen megállt volna az idő. Nos, mindenki számára, kivéve engem.

Óvakodj a láthatatlan veszedelmektől! Vajon ez lenne az, amire a szerencsesüti figyelmeztetett?

3

RIADTAN IDE-ODA KAPOM A TEKINTETEMET A BUSZON, MÍG-nem megpillantom Mr. Amest, aki legelől guggol a sofőr mellett.

Megrázom magam, hogy kicsit megnyugodjak, majd kicsusszanok Elsie mellett a folyosóra. Bármi is legyen ez, talán Mr. Amesre nem volt hatással, pont, mint ahogy rám sem. Azonban minél közelebb érek hozzá, úgy fogy a reményem. Minden egyes sorban, ami mellett elhaladok, mozdulatlanra dermedt gyerekek ülnek. Úgyhogy mire végre odaérek Mr. Ameshez, már meg sem lep, hogy ő és a sofőr is megfagyott.

Nyelek egyet. *Miért történik ez?*

És aztán egyszer csak véget ér. A buszt ismét hangok töltik meg – az emberek pedig megmozdulnak. Minden

olyan hirtelen tér vissza a normál kerékvágásba, hogy ijedtemben ugrok egyet.

Mr. Ames riadtan összerezzen, amikor megfordul, és észreveszi, hogy ott állok közvetlenül mögötte.

– Öhm, Ms. Peters? Szüksége van valamire?

A szívem még mindig úgy zakatol, hogy fogalmam sincs, mit is feleljek a kérdésére.

– Ön nem, öhm, nem emlékszik, hogy mi történt? Éppen az imént?

Mr. Ames zavartan ráncolja a homlokát.

– Hogy érted?

Csak meredten nézek rá. Mégis hogy nem emlékszik rá, hogy mozdulatlanra dermedt?

Mr. Ames felhúzza egyik szemöldökét.

– Minden rendben? Nincs valami, amiről szeretnél beszélni? – Arcára kiül a felismerés. – Talán aggaszt, hogy Ms. Rodriguez elmegy?

Sietve megrázom a fejemet.

– Nem fontos. Sajnálom. – Sarkon fordulok, és megindulok vissza a helyemre, menet közben tekintetemet végighordozva a többi diákon, akik megint úgy nevetgélnek és viccelődnek, mintha mi sem történt volna. Még ha arra nem is emlékeznek, hogy mozdulatlanra dermedtek, hogy tették ilyen gyorsan túl magukat a busz rázkódásán? Ez az egész nagyon különös. Csakis akkor sóhajtok fel megkönnyebbülten, amikor visszaérek Elsie-hez, és látom, hogy vidáman böködi a telefonját. Jól megölelgetem. – Hála az égnek!

– Öhm, Amari? – mondja. – Csak, hogy tudd, még nem döntöttem el, hogy elmegyek-e.

– Te sem? – nézek egyenesen a szemébe. – Te sem emlékszel *semmire*?

– Mire? Az Oxford-dologra?

Megrázom a fejemet.

– Ami utána történt. Beszélgettünk, aztán egyszer csak minden mozdulatlaná dermedt. Nos, kivéve engem.

– Minden... mozdulatlaná dermedt? – húzza fel Elsie egyik szemöldökét.

– Komolyan mondom.

A telefonom őrült pittyegésbe kezd a zsebemben. Mint ahogy Elsie-é is. Összenézünk. Ez csak egyetlen dolgot jelenthet. Előveszem a telefonomat, és látom, ahogy egy értesítés felvillan a képernyőn:

Vörös Riasztás! Vészhelyzet!

Elsie eltátja a száját.

– *Megmondtam* – morgolódom.

Elsie telefonján megjelenik egy üzenet.

Új SMS Macitól:

Találkozzunk a busz hátuljában!

Hát persze, hogy csak Elsie-nek ír, nekem meg nem.

Elsie-vel ellenőrizzük, hogy Mr. Ames nem figyel-e, aztán hátraosonunk a legutolsó sorba. Amikor meglát, Maci morcosan összehúzza a szemöldökét, de attól még becsúszik az ablak mellé, hogy mindketten le tudjunk ülni.

– Megnézted már a vörös riasztást? – kérdezi, ahogy mellettem elpillantva Elsie-re néz.

Elsie-vel mindketten a fejünket rázzuk.

– Rögtön idejöttünk, ahogy megkaptuk az üzenetedet.

Odatartja elénk a telefonját, és rákattint az értesítésre. Elsie-vel közelebb hajolunk, hogy el tudjuk olvasni.

VÖRÖS RIASZTÁS

A Mágikus Tudományok Részlege megerősíti, hogy a mai napon Georgia legnagyobb részén kiterjedt időfagyásra került sor. A Féligazságok és Teljes Eltussolások Részlege rögvest munkának is látott, hogy megigazítsa az érintett órákat. Egyelőre nem tisztázott, hogy mi álhatott eme példátlan és veszélyes mágikus jelenség hátterében.

– Mágikus? – suttogja Elsie.

– Az az időfagyás biztos a buszunkat is bekebelezte – mondom. – De...

– Várjunk csak, micsoda? – vág a szavamba Maci a homlokát ráncolva. – Én nem emlékszem rá, hogy megfagytam volna.

– Pedig megfagytál – jelentem ki. – Én vagyok az egyetlen, aki nem. Hidd csak el, jó fura volt.

Elsie zavartan bólint.

– Az idő nem olyasmi, amit érez az ember, akkor sem, ha megáll. Csak azt nem értem, miért hiszik, hogy a dolognak a mágiához van köze. Egy ekkora mágikus időfagyásnak még csak nem is lenne szabad lehetségesnek lennie.

– Hát nem egyértelmű? – kérdezi Maci. – Amari éppen az imént ismerte be, hogy rá nem volt hatással. Biztos valami újabb mágustrükk.

– Hát persze, hogy *neked* rögtön ez jut az eszedbe – forgatom a szememet.

Elsie előbb Macira, aztán rám néz, majd elsápad.

– Egy fagyasztógránát képes megállítani az időt egy ember körül úgy nagyjából egy percre, de még ahhoz is elképesztő mennyiségű varázserő kell, és aztán hónapokig tart, mire újra feltöltődik. Egy efféle bűbájt csakis valaki

olyan tud véghez vinni, akinek kimagaslóan sok varázseréje van, mint például... – Egyenesen rám néz, miközben a mondatának vége ott lóg a levegőben.

– Mint például egy mágus? – Maci gúnyosan elvigyorodik, és keresztbe fonja vaskos karjait. – Gondolatok csak bele! Hát nem logikus, hogy aki az időfagyást elsütötte, az biztosra megy, hogy ne eshessen a saját bűbájának csapdájába? Hogy mágusbiztossá tegye a dolgot?

Meredten bámulom Macit. Főleg azért, mert amit mond, annak *valóban* van értelme. A rémület kezdi csomóba kötni a gyomromat. Nem lehet, hogy egy mágus álljon ennek az egésznek a hátterében, ugye?

Elsie lesüti a szemét.

– Nem kéne feltételezésekbe bocsátkoznunk.

Maci mintha meg sem hallaná őt. Túlságosan leköti, hogy összehúzott szemöldökkel bámulja a telefonját.

– Lemaradok a fejleményekről. – Párszor megböki a képernyőt, majd hirtelen meghallom Van Helsing igazgató, a Természetfeletti Nyomozások Részlege vezetőjének hangját. Maci lejjebb veszi a hangot, hogy csakis mi halljuk.

Van Helsing: ...még sosem láttunk ehhez fogható varázserőt.

Riporter: Mit mondhat el nekünk, igazgató?

Van Helsing: Ez nem valami ártalmatlan baleset volt, hanem célzott támadás egyenesen az életmódunk ellen. Nem fogjuk eltűnni, és nem fogjuk válasz nélkül hagyni.

Riporter: Van már a Részlegnek bármi elképzelése azt illetően, hogy ki vagy mi lehet a felelős?

Van Helsing: Az ennyire veszélyes és ekkora nagyságrendű varázslat jellemzően a mágusok sötét üzérkedése. És ezt fejben tartva fogunk vészhelyzeti intézkedéseket hozni, hogy megőrizzük világunk biztonságát.

A videó véget ér, Maci pedig, arcán egyre jobban kiszélesedő félmosollyal, hátradől.

– Hallottátok! Fogadni mernék, hogy már ki is választotta a cellát a Feketekőben.

– Csak fogd be, rendben? – A gyomromat szorító rettegés mostanra totális pánikká nőtt.

Maci egyszerűen a képembe röhög.

– Van Helsing tényleg megteheti ezt? – fordulok Elsie-hez, azonban Maci válaszol.

– Arra mérget vehetsz!

– Ez nem fair. – Elsie áll a megfeszül, mint mindig, amikor frusztrált. – Amari ott ült közvetlenül mellettem.

– Biztos vagy te ebben? – kérdezi Maci. – Mert amikor előrementem, hogy kérdezzek valamit Mr. Amestől, *te* éppen szundikáltál. Ami azt illeti, nagyon is úgy tűnt, mintha Amari figyelne téged, arra várva, mikor alszol el. Szerintem várta a pillanatot, mikor mondhatja el a bűbájt.

– Csak egy fogadást próbáltam megnyerni! – rázom a fejemet. – És amúgy is, az én varázserőm illúziókra való. Fogalmam sincs, hogy kell megállítani az időt. Hallottad, mit mondott Elsie: az ilyen mértékű varázserő lehetetlen.

– Ez már csak így van veletek, mágusokkal – feleli Maci. – Folyton olyan dolgokat műveltek, amiknek nem lenne szabad lehetségesnek lenniük. A francba is, mindenki tudja, hogy tavaly nyáron összehoztál egy komoly vihart, aztán meg villámokkal támadtál Dylan Van Helsingre. Az sem csak illúzió volt, ugyebár?

Nem felelek. Meglehet, hogy az a bűbáj illúzióként kezdődött, de a villámlás nagyon is valódi volt.

– Fogadni mernék, nem véletlen, hogy most is éppen ronda egy vihar tombol odakinn – folytatja Maci. – Talán ez a titkod. Ki tudja, miféle varázserőt rejtegetsz.

– Már itt sem vagyok. – Felpattanok, és Elsie-vel a nyomomban végigtrappolok a folyosón.

– Az, hogy a történeteket támadásnak, nem pedig bal-esetnek nevezik, azt jelenti, hogy van itt még valami az időfagyással kapcsolatban, amit nem árulnak el – mondja Elsie, amikor visszaérünk a helyünkre, mire bólintok.

– Szerinted mire gondolt Van Helsing igazgató „vész-helyzeti intézkedések” alatt?

Nem kell sokat várnom a válaszra. Egy e-mail érkezik a telefonomra. A Hivatalból küldték.

Amari Peters,

**Ezennel azonnali hatállyal VISSZA-
VONJUK meghívását a Természetfe-
letti Ügyek Hivatalának nyári táborába.**

**– A Természetfeletti Világkongresszus
Miniszterhelyettesének Irodája**

4

MINT AZ KIDERÜLT, ANNAK A SZÖRNYŰ VIHARNAK HÁLA Atlanta belvárosának nagy részében, az akváriumot is beleértve, elment az áram, úgyhogy végül megfordulunk, és elindulunk vissza a Whitman Akadémiára. Alighogy megérkezünk, Mr. Ames eltűnik Elsie-vel, hogy mindenkinek beszámoljanak az oxfordi fejleményekről. Minket pedig beküldenek a színházterembe, hogy nézzük, amint Mrs. Laurel vigasztalhatatlanul óbégatva előadja a *Macbeth* végét.

Nem mintha nagyon figyelnék. Más sem jár a fejemben, csakis az, hogy visszavonták a meghívásomat a nyári táborba. Ha nem mehetek vissza a Hivatalba, akkor mégis hogy látogassam meg Quintont? Egyedül az a tudat segített át a hosszú hónapokon, amíg Ausztráliában kezelték,

hogy nyáron majd ismét láthatom őt. Mi lesz, ha rosszabbodik az állapota, én meg nem vagyok ott vele?

Beszélnem kell valakivel... mondjuk Maria Van Helsinggel. Nem mi voltunk Dylannel az egyedüli mágusok, akikről tavaly nyáron lehullott a lepel. Maria, Dylan nővére is így járt. Mint kiderült, a nagyra becsült Van Helsing család egyes tagjai már évszázadok óta örökítették át a leszármazottaiknak a varázserüjeket.

Ezenfelül Mariával osztozom az érdemen, amiért az emberek kezdik meggondolni magukat a mágusokat illetően. Ő sokkal híresebb nálam, nemcsak azért, mert Van Helsing, hanem mert ő a VanQuish-páros egyik fele – a másik meg Quinton. Mielőtt megátkozták volna, ők ketten alkották a valaha volt legsikeresebb különleges ügynök-csapatot. Még akciófigura is készült róluk.

Ha van bárki, aki többet tud mondani nekem arról, hogy mi folyik itt, akkor az Maria.

Azonban ahogy rákattintok az Eurg-appra, egy hibaüzenet ugrik fel a képernyőn.

Hiba! Éternet hozzáférés megtagadva

Pár pillanatig csak meredten bámulom a telefonomat. Már az is éppen elég, hogy visszavonták a meghívásomat a táborba, de most még az éternetet sem használhatom? Ez olyan, mintha nemcsak a Hivatalból rúgnának ki, hanem az egész természetfeletti világból. Ez az egész olyan elképzelhetetlenül igazságtalan. Üvölteni tudnék.

Végül aztán megelégszem azzal, hogy gyorsan küldök egy üzenetet Elsie-nek. Azonnal válaszol.

Nem tudok beszélni. Anya és az igazgató meg akarják beszélni Oxfordot iskola után.

Ha Elsie anyukája az igazgatóval beszél, az azt jelenti, hogy Elsie mindenképpen elmegy? Meg aztán, igazából arra számítottam, hogy Elsie sofőrje majd hazavisz.

Úgyhogy most mehetek busszal.

A formámhoz híven egy sápatag ork ül le mellém. Olyan hatalmas, hogy vagy három ülést elfoglal. Senki más nem figyel rá, mert az emberek nem veszik észre azt, amire nem számítanak. Plusz az ork ballonkabátot és egy jó nagy adag Ocsmányság márkájú tekintet-taszítót visel, ami már attól is elveszi az emberek kedvét, hogy rád akarjanak nézni. Ez a legalapvetőbb álca, amit a Hivatal minden természetfeletti lénytől megkövetel, amikor azok emberek közé mennek. Csakis a Lászon Tisztán szemcseppnek köszönhetően látom a széles, lapos fejét, meg a tiszta fekete szemét. Vaskos karja itt-ott kibuggyan felrepszett kabátujja alól.

Az ork észreveszi, hogy nézem, és morogni kezd.

Már eleget buszoztam természetfeletti lényekkel ahhoz, hogy ne sértődjek meg. Persze van, amikor egy morgás azt jelenti, hogy „meg foglak enni ebédre”, de az esetek többségében csak valami olyasmit jelent, mint mondjuk „vagy harmincöt fok van odakinn, és még így is viselnem kell ezt a ballonkabátot”.

Mindössze elmosolyodom, és rámutatok az újságra, aminek az olvasását éppen mímeli.

– Fejjel lefelé van – suttogom neki.

Ez azonban mintha csak még jobban felidegesítené. Összehajtja az újságot, és bosszúsan összehúzza a szemöldökét.

– Mégis mit képzelsz, ki vagy te...

Pontosan látom, melyik az a pillanat, amikor az ork rájön, hogy én vagyok Amari Peters, a máguslány, mivel elhallgat és hirtelen egész testében megdermed. A mor-

gásból nyöszörgés lesz, ahogy feláll, és fülét-farkát behúzza olyan messzire húzódik tőlem a buszon, amennyire csak tud.

Hát persze, gondolom, mivel jelen helyzetben én vagyok a rémisztő. Az, hogy a Hivatal a mágusokat okolja az időfagyásért, azt jelenti, hogy mostantól megint mindenki tartani fog tőlem? Ez az egyetlen dolog – még csak nem is az én hibám! – komolyan képes lesz eltörölni mindazt, amit tavaly nyáron tettem?

Amikor közel háromnegyed órával később leszálok a buszról az utcám végében, a gyomrom még mindig ideges buk fenceket hány. Ez túl hosszú idő ahhoz, hogy az ember ne csináljon mást az aggódáson kívül.

Amennyire ki vagyok készülve, a Rosewood lakótelepen merőben más hangulat uralkodik. Most, hogy elállt az eső, gyakorlatilag utcabál van „a Woodban”. Az összes gyerek és felnőtt a járdára sereglett, az ablakokból és az autórádiókból szól a zene, és mindenki nevet és táncol, és egyszerűen csak remekül érzi magát. Főleg a pocsoló kisgyerekek.

Páran biccentenek, és odavetnek nekem egy „Mizu?”-t, ahogy elhaladok mellettük. A legtöbben a Woodban Quinton kishúgaként ismernek. A bátyám gyakorlatilag helyi legenda, amiért két borostyánligás egyetemre is bekerült, és amiért annyit segített a környék felzárkóztató programjában. Persze errefelé senki sem tudja, mit is csinált *valójában* az érettségi után. Az egészben az a legszomorúbb, hogy az átok miatt nem jöhet haza, így a helyiek még mindig azt hiszik, hogy nyoma veszett.

De ez még nem akadályozza meg az ittenieket abban, hogy megünnepeljék. A szomszédaimnak már az is elég, hogy Quinton innen származott. Egy jó történet az ösz-

szes rossz ellenében, amit a kívülről szeretnek rólunk mesélni.

Jayden, a környékbeli barátom, int nekem az utca túloldaláról. Ha most itt állna mellettem, égre-földre esküdözne, hogy az a tény, hogy ilyen sokan köszönnek nekem, bizonyítja, hogy én is vagyok akkora szám, mint a bátyám volt. Ugyanakkor a srác folyamatosan azon van, hogy felturbózza az önbecsülésemet.

Ha eddig még nem éreztem volna eléggé borzalmasan magamat a nyári tábor miatt, látni Jaydent bevisz egy újabb, fájdalmas ütést. Mindazon dolgok közül, amit sikerült tavaly elérnem, az, hogy jelölni tudtam őt, hogy idén nyáron megpróbálkozhasson a Hivatalba való bejutással, ott van a lista tetején. Holnap jár majd először a Hivatalban, és még csak ott sem leszek, hogy ígéretemhez híven vigyázzak rá.

A homlokomat ráncolva érek oda a háztömbünkhöz. Megszokásból Mrs. Walters ablaka felé pillantok, majd hirtelen megtorpanok, amikor látom, hogy nincs ott senki.

Mrs. Walters *mindig* ott ül abban az ablakban. Nem számít, hogy hány óra vagy milyen nap van, ő ott ül, hogy semmiről se maradjon le, amit mások csinálnak. Még egy jegyzetfüzete is van, amibe mindenfélét leír, hogy el ne felejtse. Az a nő a legkotnyelesabb személy, akit csak ismerek.

Ezenfelül egy magát öreg hölgynek kiadó boszorkány is – nem mintha egész a múlt nyárig erről bármi fogalmam lett volna. A közhiedelemmel ellentétben a boszorkányok egyáltalán nem emberek. Az élénkzöld bőrük ezt elég érthetővé teszi.

Egyszer csak eszembe jut valami. Meglehet, hogy Mrs. Walters elég kotnyeles ahhoz, hogy az időfagyásról is tud-

jon valamit. Talán még arról is lehet némi sejtése, hogy ki állhat a dolog mögött.

Kicsi rá az esély, hogy sikerrel járjak, de azért egy próbát megér. Elkocogok az ajtóm előtt, és halkan bekopogok az övéen. Hiába a nagy láрма az utcán, még így is hallom, hogy a lakásában szól a zene.

Senki sem nyit ajtót. *Viszont* az résnyire amúgy is nyitva van. Ez annyira különös, hogy aggódni kezdek.

– Helló? Van itt valaki? – Éppen csak annyira nyitom ki az ajtót, hogy be tudjak lesni. Úgy tűnik, mintha a boszorkány összes tulajdonát egyetlen sarokba suvasztották volna. A levegőben pár összekötözött seprű lebeg, míg egy méretes rézüst nyakig van pakolva régi, poros könyvekkel. A tekintetem azonban rögtön egy ingen akad meg, ami éppen a többi inget hajtogatja és pakolja be gondosan bőröndökbe. Ez egész új értelmet ad a „munkásing” kifejezésnek.

Mi folyik itt? Csak nem költözik?

– Öhm, már megbocsáss? – rántja fel Mrs. Walters az ajtót. – Eltévedtél, vagy mi?

Alig látom az arcát a vastag sál és a hatalmas napszemüveg mögött, de aztán a Lászon Tisztán szemcseppem működésbe lép, mire barna bőre természetes zöld színére vált. Az orra nőni kezd, hegyessé és horgassá változik, az álla pedig úgy kiáll, hogy az arca oldalról egészen úgy fest, mint egy félhold. Pont úgy néz ki, mint a Gonosz Nyugati Boszorkány.

Nem ez az első alkalom, hogy a valódi külsejét látom, de az átváltozás még mindig ledöbbszent.

– É-én nem láttam önt az ablakban, és... – A fejemet oldalra döntöm, ahogy egyszer csak meghallok egy ismerős számot a szomszéd szobából. – Várjon, maga mióta hallgat rapzenét?

Mrs. Walters megvillant felém egy széles, foghíjas vigyort, majd rázni kezdi a küszöbön.

– Ezek a talpak már évszázadok óta koptatják a táncparkettet, kicsim! Csak tartunk egy kis búcsúbulit.

Búcsúbulit? Ismét a bőröndökre pillantok. *Mégis hová mehet?*

– Kérdezd meg a kislánytól, hogy tud-e pikkezni! – kiáltja valaki a lakás belsejéből.

Mrs. Walters kutakodva végighordozza rajtam a tekintetét.

– Nos, tudsz?

Majdnem megsértődöm a kérdésen. A pikk gyakorlatilag össznépi hobbi a délen lakó feketék között. Egyes kerti sütögetésekre be sem engedik az embert, ha nem tud pikkezni. Megvillantom felé a legmagabiztosabb mosolyomat.

– Hát persze. De...

– Akkor gyere be! – Beránt a lakásba, és becsukja mögöttem az ajtót.

– Öhm, Mrs. Walters? – mondom, ahogy átvezet a következő szobába. – Én igazából csak azért jöttem, hogy megkérdezzem, nem tud-e valamit az időfagyásról...

– Kicsikém, fogd be a lepénylesődet, és húzz ide magadnak egy széket!

– De... – Eltátom a számat. Az ebédlőasztalnál két másik, teljesen egyforma Mrs. Walters ül. Beletelik pár másodpercbe, mire az ő álcabűbájuk is szertefoszlik, és meglátom az alatta rejtőző boszorkányokat. Az egyik magas és gizda, a másik alacsony és zömök.

– Maguk *mind* Mrs. Walters? – Nos, ez megmagyarázza, hogy lehet folyton az ablakban. Mármost előfordult, hogy anyuval éppen jöttünk el a kisboltból, amikor Mrs. Walters megérkezett oda, és mégis, amikor hazaértünk,

ott ült az ablakban. Régen ettől mindig borsódzott a hátam.

– Úgy bizony – mondja az Alacsony Banya. – Csak egyetlen hamis igazolványra tudtuk rátenni a mancsunkat, hogy ebben a városban lehessünk, miután körözött bűnözők vagyunk, meg minden...

– Csitt! – A Magas Banyát kirázza a hideg. – Tessék, megint mindenkinek kiteregeted a szennyesünket. A Hivatalnak dolgozik, emlékszel? Le is tartóztattathat.

Előbb az egyikre, aztán a másíukra pillantok. Tényleg azt mondta, hogy *bűnözők*?

Az Alacsony Banya a szemét forgatja.

– Nos, úgíis elmegyünk, nemdebár? És különben ís, mágusként, úgy seítem, ennek a kislánynak kisebb gondja ís nagyobb négy, a törvény elől menekülő boszorkánynál.

– De magukat csak tévedésből vádolták meg, ugye? – nevettek fel idegesen. – Mármint, valójában nem tettek semmi rosszat...

Egyíük ís néz a szemembe. Ezzel választ ís kapok a kérdésemre.

Még egíyszer körbepillantok a szobában.

– Nem azt mondta, hogy négyen vannak?

A Magas Banya hátrahajtja a fejét, és felkacag.

– Dottie ott van a dunsztosüvegben.

– A béka? – kérdezem kikerekedett szemmel.

– Az ám – feleli az Alacsony Banya. – Ebben a lakásban az a szabály, hogy ha csalsz, egy órára mész az üvegbe. Úgy-hogy remélem, tudod, hogyan kell tisztességesen játszani.

Nyelek egíyet. Mégis mibe keveredtem?

– Miért nem mész oda az íróasztalhoz, és választasz egy pakli kártyát? – mondja az a Mrs. Walters, aki ajtót nyitott.

Úgy döntök, hogy rá „Első Banyaként” fogok gondolni, majd odalépek az íróasztalhoz. Van egy vörös pakli, a hátulján fenyegető, sötét szempárral, majd egy kék pakli, rajta morcos arccal.

– Mindegy, melyiket?

– Mind a kettő meg van bűvölve, úgyhogy bölcsen válassz!

Ide-oda járatom a tekintetemet a kék és a vörös kártyák közt.

– Milyen bűbáj van rajtuk?

– Ó, kicsikém, egy boszorkány paklija sosem ártalmatlan. Némelyik kártya harap!

– Némelyik pedig matat!

– Megint mások meg felgyújtják a ruhádat!

Mindannyian nevetésben törnek ki.

– És ez még csak nem is minden, amire azok a lapok képesek. De nem akarjuk előre elrontani a mókát!

Ez nem hangzik túl kecsegtetően. Az ajkamba harapok, és egy pillanatra elgondolkozom. *Muszáj* őket kifaggatnom, de el akarom kerülni, hogy rontást tegyenek rám. Végül úgy döntök, beszállok a játékba, de megfogadom, hogy abban a pillanatban lelépek, ahogy megkapom, amit akarok. Ha rajtam múlik, engem ugyan nem fognak bedugni abba a dunsztosüvegbe Dottie mellé.

Felkapom a kék paklit, és visszamegyek az asztalhoz. A Magas Banya nekiáll osztani, majd amikor már éppen az időfagyásról kérdezném őket, észreveszem, hogy az egyik lapom keresztültáncikál az asztalon az Alacsony Banya felé, aki felkapja azt.

– Hé, az az enyém! – fakadok ki. – Egy csapatban vagyunk.

– Ezt meg ki mondja? – gúnyolódik az Alacsony Banya. – Ez itt, kérlek, boszorkánypikk. Itt minden boszorkány önmagáért játszik.

Az Első Banya a fejét rázza.

– Ha velünk akarsz játszani, jól teszed, ha ügyelsz a lapjaidra.

A homlokomat ráncolom ezeket a furcsa szabályokat hallva. Ha kártyát lopni szabad, akkor mi számít csalásnak?

Amikor megkapom a következő lapjaimat, csinos kis kupacba rendezem őket, majd a kupacra teszem a kezem. Gyorsan körbepillantva az asztal körül, látom, hogy mind a három boszorkány rettentő komolyan veszi ezt a játékot.

– Szóval... – kezdem. – Ez az időfagyás elég őrült egy ügy, mi?

Erre úgy tűnik, mind felfigyelnek. Az Alacsony Banya összehúzza a szemöldökét, és megrázza a fejét.

– *Te* már csak tudod, nem igaz?

– Nem tudok én semmit sem – mondom gyorsan. – Reméltem, hogy önök talán hallottak valamit. Mondjuk, hogy ki okozta, vagy hogyan csinálta.

– A nagy semmit, annyit tudok – csattan fel –, és nem is akarok semmit sem tudni. Eszem ágában sincs beleütni az orromat.

Na, most én vagyok az, aki tágra nyílt szemmel bámul. *Mégis mikor akadt legutoljára valami, amibe ezek a boszorkányok nem akarták beleütni az orrukat?*

– Ó, tudom ám én, hogy mi jár a fejedben – veszi át a szót a Magas Banya, bosszúsan ráncolva a homlokát. – De még nekünk is megvannak a határaink.

Tekintetemet végighordozom hármójukon.

– Maguk szerint megismétlődhet a dolog? Jöhet egy újabb időfagyás? Talán valahol máshol?

– Mi nem egy újabb időfagyás miatt aggódunk. Hanem minden furcsaság miatt, ami ezt az utóbbit övezi.

Előrehajolok a székenben.

– Mint például?

– Mint például, hogy még nem hallottunk a miniszterelnökről. Valahányszor valami nagy durranás történik, Merlin egy pillanatot sem fecsérelve már ugrik is fel az éteretre, hogy megnyugtassa a népeket. De ma még egy nyavalyás szót sem szólt, mi? – Grimaszolva közelebb hajol hozzám. – Helyette azt halljuk, hogy az a borzalmas elnökhelyettes intézkedik mindenben.

Felrémlik előttem az üzenet, amiben visszavonták a meghívásomat. A miniszterhelyettes irodájából érkezett.

A Magas Banya haragos képet vágva letesz egy kártyát az asztal közepére. Egy tízes lap, de ezt a színt még sosem láttam. Kör-, káró-, treff- vagy pikk-szimbólum helyett ezen kis udvari bolond sapkák vannak.

– Az a tréfa tízes – mondja az Első Banya, ahogy ráhelyez egy ugyanolyan jellel ellátott dámát.

Az Alacsony Banya a királlyal folytatja a sort.

Gyorsan vetek egy pillantást a saját lapjaimra. Egyik sem ismerős, de eléggé ismerem a pikkjátékot ahhoz, hogy tudjam, a tréfa ásszal elméletileg meg kell nyernem a kört. Úgyhogy kijátszom.

Abban a pillanatban, hogy a kártya az asztalhoz ér, hatalmas vödörök jelennek meg a boszorkányok feje felett, majd megbillenve mindhármukra vizet borítanak.

– Tartsátok vissza a lélegzeteteket! – kiáltja az egyikük a vízfüggönyön át.

Meglepetésemben, meg azért is, hogy ne kacagjak fel, a szám elé kapom a kezemet, és addig el sem veszem, amíg véget nem ér az áradat.

– Ez meg mi volt?

– Megnyerted a kört – mondja a Magas Banya, ahogy megrázza csöpögő köpenyét. – A tréfakártyák mindig bosszantóak. Sosem lehet előre tudni, mivel rukkolnak elő. Te nyitod a következő kört, kicsikém.

Még mindig kicsit megdöbbenve bólintok.

– Szóval, öhm, *ki* is a miniszterhelyettes?

– *Bane* – viczorogja az Alacsony Banya.

A Magas Banyát kirázza a hideg.

– Egy cseppet sem hibáztatlak, amiért még csak emlékezni sem akarsz egy ilyen nyavalyásra.

– Ez viszont felveti a kérdést, nem igaz...? – kérdezi az Első Banya. – Az egyetlen ok arra, hogy a helyettes intézkedjen, az, ha a miniszterelnök nem elérhető.

Kihúzom magam ültömben.

– Azt akarják mondani, hogy történhetett valami Merlinnel? – Hajlott hátát és foltos, fakéreg-szerű bőrét látva az ember sosem gondolná, de az Ősi Háborúban az öreg elf vezette a természetfeletti világ seregeit az Éjférek ellen, azóta pedig miniszterelnökként vezeti a természetfeletti világot. – Nem ő az, izé, a legmágikusabb lény az egész természetfeletti világban?

– Az volt, amíg *te* meg nem jelentél, nem igaz? – mondja az Alacsony Banya.

Az arcom fellángol.

– Azt hiszem. – Azért van különbség. Merlinnek évszázadok álltak a rendelkezésére, hogy megtanulja használni az erejét, de én csak egy kezdő vagyok.

Az Első Banya hátradől a székében.

– Ha nem a mágusok állnak ennek az egésznek a hátterében, akkor egy cseppet sem lepne meg, ha ez a Bane fazon lenne a főkolompos. Napok kérdése, és Bane *miniszterelnöknek* fogja neveztetni magát, majd meglátjátok. És az aztán szomorú egy nap lesz mindenkinek ebben a szobában.

– Tényleg? Miért?

Az Alacsony Banya előrehajol, és bök egyet az állával.

– Ahhoz képest, hogy mindenki el van ájulva a Peters kölyköktől, te aztán nem villogtatod az eszedet! Azt azért csak tudod, hogy Bane kísértet, ugye?

– Tényleg? – Emlékszem, hogy tanultam róluk múlt nyáron. – Őket megátkozták, igaz?

A Magas Banya bólint.

– Az egyik legundormányosabb átokkal, ami valaha is létezett. Képzeld csak el, hogy kitépnek a testedből, aztán arra kényszerítenek, hogy örökké szellemként élj, félig ebben a világban, félig a következőben, meg-megrebbenő árnyékkaként annak, aki valaha voltál.

Meg sem kell kérdeznem, hogy ki átkozta meg őket – az Éjfélvérek. Az Ősi Háború alatt egyszer egy csapat páncélos lovag előrerontott, hogy megütközzön velük, mire Moreau szabadjára eresztett egy átkot, amit csak úgy ismernek, hogy az Élő Halál. Állítólag a látványa is olyan borzalmas volt, hogy a hadsereg többi része megfutamodott.

Az Első Banya a fejét rázza.

– Azok a kísértetek sosem bocsájtották meg a mágusoknak, ami velük történt. Bane pedig egyenesen szomjazza a bosszút, mivel ő volt annak a megátkozott osztagnak a kapitánya. De mind ez ideig Merlin, mint miniszterelnök, rajta tartotta a szemét a béke érdekében.

Kezdenek értelmet nyerni a dolgok.

– Ha pedig Merlin nem elérhető – ahogy attól tartunk –, az azt jelenti, hogy Bane kezébe kerül a hatalom. Azt veheti célba, akit csak akar.

– Ezért is igyekszünk elhúzni. A kovenünk azok közé tartozott, akik szakítottak a Boszorkányok Testvériségével és csatlakoztak az Éjférvérekhez. Fiatalok és bolondok voltunk, és vonzott a varázserejük nagysága. Szerintem Bane-nek külön listája van azokról, akikkel egyenlíteni akarja a számlát. Ha a mi nevünk is rajta van, akkor alaposan meg kell majd dolgoznia érte, ha meg akar találni.

Odakinn dudál egy autó.

– Megjöttek értünk – mondja a Magas Banya.

Az Alacsony Banya erre csak a fejét rázza.

– Addig nem, amíg be nem fejezzük a partit. Még nem játszottad ki a kártyádat, kicsikém.

Megvillantok felé egy halovány mosolyt.

– Észrevették, mi?

Mindhárman bólintanak.

– A kártyák megsértődnek, ha a kör közepén hagyjuk abba a játékot. És különösen sokáig emlékeznek a sérelmeikre. A következő vesztes partinál kétszeresen fogják visszaadni, ha nem fejezzük be rendesen a kört.

Kijátszom a legjobb lapomat, egy másik ász – ezen éppen egy sikoltó fej ábrázoló szimbólum van.

Az Alacsony és a Magas Banya mindketten duzzognak, miután nincs semmilyük, amivel üthetnék a kártyámat.

Az Első Banya azonban elmosolyodik.

– Borzalom ász, mi? – Lecsap az asztalra egy fekete lapot, rajta egy koponyával és két, keresztbe tett csonttal.
– Veszély ász.

Ha a boszorkánypikk egy kicsit is hasonlít az igazi pikkre, éppen most veszítettem. Felszisszenek, várva, vajon mi következik most. A fejünk feletti lámpa villódzni

kezd, majd elektromos szikrák röppennek keresztül az asztalon.

– Aucs! – kiáltja az Alacsony Banya, ahogy hátraugrik. A Magas Banya felsikkant, majd a fejét rázza.

– Mindig a veszélykártyák a legrosszabbak.

Mind felém fordulnak. Az asztalon cikázó elektromosság végigfut az ujjaimon. Csakhogy ebből nem érzek semmit sem. *Azta.*

Az Első Banya szemébe nézek, aki erre elvigyorodik.

– Gondolom, egy kis szikra semmiség egy olyan lánynak, aki villámoknak parancsol.

– Mi másra vagy még képes? – kérdezi az Alacsony Banya áhítatos hangon. – Mindig is meg akartam kérdezni, egészen azóta, hogy láttam a felvételt arról, ahogy elpáholod a Van Helsing-fiút.

Fejemben felhangzik Maci gúnyos hangja. *Ki tudja, miféle varázserőt rejtegetsz...*

Nyelek egyet.

– Őszintén fogalmam sincs.